

U M O W A

pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką w przedmiocie uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych, podpisana w Pradze dnia 6 marca 1925 roku.

(Ratyfikowana zgodnie z ustawą z dn. 30 lipca 1925 r.—Dz. U. R. P. № 89 poz. 624).

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ,
M Y, S T A N I S Ł A W W O J C I E C H O W S K I,
P R E Z Y D E N T R Z E C Z Y P O S P O L I T E J P O L S K I E J,

wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tem wiedzieć należy, wiadomem czynimy:

Dnia szóstego marca tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisana została w Pradze pomiędzy Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czeskosłowackiej umowa w przedmiocie uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych, o następującem brzmieniu dosłownem:

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 6 marca 1925 r. w przedmiocie uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych.

Rzeczpospolita Polska i Republika Czeskosłowacka w dążeniu do wzajemnego uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych postanowiły zawrzeć umowę. W tym celu:

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej mianował pełnomocnikami:

Pana Dr. Zygmunta Lasockiego, Posła nadzwyczajnego i Ministra pełnomocnego, i

Pana Włodzimierza Jabłońskiego, Dyrektora Departamentu w Ministerstwie Sprawiedliwości;

Prezydent Republiki Czeskosłowackiej mianował pełnomocnikami:

Pana Dra Václava Girsu, Posła nadzwyczajnego i Ministra pełnomocnego, i

Pana Dra Emila Spíru, Szefa Sekcji w Ministerstwie Sprawiedliwości,

którzy po wymianie pełnomocnictw uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie zgodzili się na następujące postanowienia:

Rozdział I.

Sprawy cywilne.

Tytuł pierwszy.

Ochrona prawna w sprawach cywilnych.

Artykuł 1.

Zasada równości.

1. Obywatele każdej ze Stron umawiających się będą na obszarze drugiej Strony w sprawach cywilnych pod względem ustawowej i sądowej ochrony osoby i mienia traktowani jak krajowcy.

2. W tym celu zapewnia się im swobodny i nieskrępowany dostęp do sądów, przed którymi mogą występować pod temi samymi warunkami, jak krajowcy.

Artykuł 2.

Uchylenie kaucji i zaliczek.

1. Na obywateli jednego z Państw umawiających się, którzy występują przed sądami drugiej Strony jako powodowie lub interwenienci, nie wolno nakładać obowiązku zabezpieczenia lub deponowania pod jakąkolwiek nazwą, czy to z tytułu ich charakteru cudzoziemców, czy też z powodu, iż nie mają w danym państwie miejsca zamieszkania lub pobytu.

2. Ta sama zasada stosuje się do składania zaliczki, której należałoby zażądać od powoda lub interwenienta celem zabezpieczenia kosztów sądowych.

Artykuł 3.

1. Jeżeli w jednym z Państw umawiających się zasądzono na zwrot kosztów sporu powoda lub interwenienta, który w myśl art. 2 niniejszej umowy

Smlouva mezi republikou Polskou a Československou republikou ze dne 6. března 1925 ohledně úpravy právních styků ve věcech občanských, trestních a nesporných.

Republika Polská a Československá republika přejíce si upravití vzájemně právní styk ve věcech občanských, trestních a nesporných, dohodly se ujednatí o tom smlouvu.

K tomu cíli jmenovali svými zmocněnci: President státu Polského:

Pana Dra Zygmunta Lasockého, mimořádného vyslance a splnomocněného ministra, a

pana Włodzimierze Jabłońskiego, ředitele departementu v ministerstvu spravedlnosti;

President Československé republiky:

pana Dra Václava Girsu, mimořádného vyslance a splnomocněného ministra, a

pana Dra Emila Spíru, odborového přednostu v ministerstvu spravedlnosti,

kteří vyměnívše si plně moci a shledavše je v dobré a náležité formě shodli se na těchto ustanoveních:

Oddíl I.

Věci civilní.

Hlava první.

Právní ochrana ve věcech civilních.

Článek 1.

Stejně nakládání.

1. Státní příslušníci každé ze smluvních stran požívají v území druhé strany v záležitostech občanských co do zákonné a soudní ochrany jich osob a majetku stejného nakládání jako vlastní státní občané.

2. Za tím účelem budou míti bez překážky svobodný přístup k soudům a mohou vystupovati před nimi za týchže podmínek jako tuzemci.

Článek 2.

Osvobození od jistot a záloh.

1. Od příslušníků jedné ze smluvních stran, kteří před soudy druhé strany smluvní budou jednati jako žalobci nebo intervenienti, nebude žádána jakákoliv jistota či složení k soudu z toho důvodu, že jsou cizinci nebo že nemají v tuzemsku bydliště nebo sídla.

2. Totéž platí o skládání zálohy, kterou by bylo vyžadovati od žalobce nebo intervenienta za účelem zabezpečení soudních útrat.

Článek 3.

1. Byl-li žalobce nebo intervenient, který ve smyslu článku 2. této smlouvy nebo dle zákona platného ve státě, kde žaloba byla podána, osvobozen

lub w myśl ustawy obowiązującej w państwie, gdzie wniesiono skargę, był uwolniony od dania zabezpieczenia, deponowania lub złożenia zaliczki, wówczas wspomniane orzeczenia o zwrocie kosztów sporu będą na obszarze drugiej Strony umawiającej się wykonalne stosownie do przepisów o wykonalności orzeczeń zagranicznych.

2. Ta sama zasada stosuje się, do orzeczeń sądowych, któremi później ustalono wysokość kosztów sporu.

Artykuł 4.

Prawo ubogich.

Obywatele jednej Strony umawiającej się będą na obszarze drugiej Strony dopuszczeni do korzystania z prawa ubogich pod temi samymi warunkami, jak krajowcy.

Artykuł 5.

1. Świadcstwo ubóstwa musi być wystawione przez władze zwykłego miejsca pobytu proszącego albo w braku takiego miejsca pobytu przez władze chwilowego miejsca pobytu.

2. Jeżeli proszący nie przebywa na obszarze jednej ze Stron umawiających się, wówczas wystarcza świadectwo właściwego przedstawiciela dyplomatycznego lub konsularnego.

Artykuł 6.

1. Władza powołana do wydawania świadectwa ubóstwa może u władz drugiej Strony umawiającej się zasięgnąć wyjaśnień o stosunkach majątkowych proszącego.

2. Władzy, która ma rozstrzygnąć o wniosku w przedmiocie przyznania prawa ubogich, służy w granicach jej atrybucji urzędowych prawo badania przedłożonych jej świadectw i wyjaśnień.

3. Jeżeli obywatelowi jednej ze Stron umawiających się przyznały właściwe władze prawo ubogich, w takim razie prawo to będzie mu przysługiwało także przy wszystkich czynnościach procesowych, dotyczących tej samej sprawy, które będą przedsięwzięte przed sądami drugiej Strony.

Tytuł drugi.

Orzecznictwo w sprawach małżeńskich.

Artykuł 7.

1. Do orzekania o ważności małżeństwa, o rozwodzie lub rozdziale od stołu i łoża wyłącznie właściwe są władze państwa, którego obywatelami są małżonkowie w czasie wniesienia skargi lub prośby. Jeżeli małżonkowie w tym czasie są obywatelami różnych państw, wyłącznie właściwe są władze państwa, do którego małżonkowie wspólnie należeli w ostatnim czasie.

2. Jeżeli małżonkowie zmienili przynależność państwową, to okoliczność, która tę zmianę wyprzedziła, może być przyczyną rozwodu lub rozdziału tylko o tyle, o ile uzasadnia rozwód lub rozdział także według prawa przedtem dla nich właściwego.

3. Orzeczenia wymienionych w ustępie pierwszym władz będą uznawane na obszarach drugiej Strony.

jest od placení jistoty, složení k soudu či od zálohy, odsouzen soudy jednoho ze smluvních státu k náhradě útrat sporu, bude takové rozhodnutí rovněž vykonatelné na území druhé smluvní strany dle předpisů o vykonatelnosti cizích rozsudků.

2. Totéž platí o soudních rozhodnutích, kterými byla později stanovena výše nákladů sporu.

Článek 4.

Právo chudých.

Příslušníkům jedné strany smluvní přiznává se na území druhé strany právo chudých dle těchže předpisů, jež platí tam pro vlastní příslušníky.

Článek 5.

1. Vysvědčení chudoby bude vydáno úřady stálého pobytu žadatelova, nebo, nemá-li ho, úřady onoho místa, kde se právě dočasně zdržuje.

2. Není-li žadatel na území jedné ze smluvních stran, postačí vysvědčení příslušného proň diplomatického nebo konsulárního zástupce.

Článek 6.

1. Úřad příslušný k vydávání vysvědčení chudoby může si vyžádati u úřadů druhé smluvní strany informace o majetkových poměrech žadatelových.

2. Úřad, který rozhodne o žádosti za přiznání práva chudých, oprávněn jest, by v mezích své úřední působnosti prozkoumal předložená jemu vysvědčení a informace.

3. Bylo-li příslušníku jedné strany smluvní povoleno od příslušného úřadu právo chudých, bude ho účasten také ve všech procesních jednáních před soudy druhé strany smluvní, týkajících se téže věci.

Hlava druhá.

Nálezy ve věcech manželských.

Článek 7.

1. Uznati o platnosti manželství, o rozluce neb rozvodu od stołu a lože jsou výlučně příslušny úřady státu, jehož příslušníky jsou manželé v čas podání žaloby neb žádosti. Jsou-li manželé v tu dobu různého státního občanství, jsou výlučně příslušny úřady státu, do kterého manželé naposled společně náleželi.

2. Změni-li manželé státní příslušnost, tu okolnost, která nastala před touto změnou, může býti důvodem rozlučky neb rozvodu jen potud, pokud odůvodňovala rozlučku neb rozvod též dle práva před tím pro ně platného.

3. Nálezy úřadů jmenovaných v odst. 1. budou uznány na území druhé strany.

Artykuł 8.

1. Celem uzyskania tymczasowych zarządzeń, jak określenia obowiązków utrzymania, zezwolenia na oddzielne mieszkanie lub zarządzenia przyjęcia do wspólności domowej, każdy z małżonków może zwrócić się do właściwej władzy państwa, w którym przebywa, chociaż dla samej skargi o rozwód lub rozdział właściwe są władze państwa ojczystego.

2. Zarządzenia powyższe pozostają w mocy, dopóki ich nie uchylą władze państwa ojczystego małżonków.

Tytuł trzeci.

Spory w przedmiocie ślubności pochodzenia.

Artykuł 9.

1. Spory w przedmiocie ślubności pochodzenia dziecka należą do władz tej Strony umawiającej się, której dziecko jest obywatelem.

2. Orzeczenia tych władz będą uznawane na obszarze drugiej Strony.

Tytuł czwarty.

Opieka i kuratela.

Artykuł 10.

1. Władze każdej z umawiających się Stron sprawują opiekę (kuratela) nad osobą i całym majątkiem własnych obywateli.

2. Jeżeli zajdzie potrzeba ustanowienia opieki (kurateli) nad obywatelem jednej ze Stron umawiających się, który lub którego majątek znajduje się na obszarze jednej lub drugiej Strony, władze tej Strony, ograniczą się same tylko do niecierpiących zwłoki zarządzeń opiekuńczych i zawiadomią o tem właściwą władzę.

3. Właściwa władza państwa, której obywatelem jest pupił, może zarządzenie takie uchylić. Może jednak także, jeśli to leży w interesie pupila, całą opiekę (kuratela) lub poszczególne zarządzenia opiekuńcze (kuratela) odnośnie do osoby, lub odnośnie do majątku, przenieść na władze drugiej Strony za ich zgodą stosownie do obowiązujących tam przepisów.

4. Jeżeli opieka (kuratela) została przeniesiona w ten sposób na władze jednej ze Stron umawiających się, orzeczenia tych władz będą uznane na obszarze drugiej Strony.

Tytuł piąty.

Uznanie osoby za zmarłą, względnie znikłą.

Artykuł 11.

1. Do uznania osoby za zmarłą, względnie znikłą właściwe są władze państwa, którego obywatelem osoba ta była w czasie zaginięcia.

2. Orzeczenia wydane przez te władze będą uznawane na obszarach drugiej Strony umawiającej się.

Artykuł 12.

1. W razie konieczności władze polskie mogą według praw obowiązujących w Polsce uznać oby-

Článek 8.

1. Za vydání prozatímních opatření, jako určení povinností alimentární, povolení odděleného bydliště nebo nařízení o přijetí do společné domácnosti, může každý z manželů žádati též u příslušného úřadu státu, ve kterém přebývá, byť by pro samu žalobu na rozluku neb rozvod příslušen byl úřad jeho státu.

2. Opatření tato zůstanou v platnosti, dokud jich nezruší příslušné úřady státu, jehož občany manželé jsou.

Hlava třetí.

Spory o manželský původ dítěte.

Článek 9.

1. Spory o manželský původ dítěte náležejí před úřady onoho ze smluvních států, jehož dítě je státním příslušníkem.

2. Nálezy těchto úřadů budou uznány na území druhé smluvní strany.

Hlava čtvrtá.

Poručenství opatrovnictví.

Článek 10.

1. Úřadům každé ze smluvních stran přísluší poručenská (opatrovnická) péče o osobu a veškeré jmění vlastních příslušníků.

2. Nastane-li potřeba zahájení poručenství (opatrovnictví) nad příslušníkem jedné strany smluvní, který nebo kterého jmění nachází se na území jedné neb druhé strany, úřady této strany, omezí se samy toliko na bezodkladná opatření poručenská, učíní o tom příslušnému úřadu neprodleně sdělení.

3. Příslušný úřad státu, jehož občanem jest poručenec; může opatření tato zrušiti. Může však též, je-li to v zájmu poručenčově, celé poručenství (opatrovnictví) nebo jednotlivá opatření poručenská (opatrovnická), ať již ohledně osoby ať již ohledně jmění, přenést s jejich souhlasem na úřady druhé strany dle platných tam předpisů.

4. Bylo-li poručenství (opatrovnictví) takto přeneseno na úřady jedné strany smluvní, budou rozhodnutí jejich uznána na území strany druhé.

Hlava pátá.

Prohlášení osoby za mrtvou (nezvěstnou).

Článek 11.

1. Prohlásiti osobu za mrtvou (nezvěstnou) přísluší úřadům státu, jehož občanem byla, když se stala nezvěstnou.

2. Výroky vydané těmito úřady budou uznány na území druhé strany smluvní.

Článek 12.

1. V případech nutných mohou úřady československé dle práva platného v Československé re-

watela czeskosłowackiego za znikłego lub zmarłego, o ile chodzi o skutki w obrębie Państwa Polskiego.

2. Takież same prawa przysługują władzom czeskosłowackim odnośnie do obywateli polskich.

Tytuł szósty.

Pomoc prawna w sprawach cywilnych.

I. Postanowienia ogólne.

Artykuł 13.

Bezpośrednia korespondencja.

1. Obie Strony umawiające się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach cywilnych, handlowych i sądownictwa niespornego, przyczem władze sądowe będą się porozumiewały bezpośrednio.

2. Zarówno do bezpośredniego wysyłania wniosków o doręczenie i pism rekwizycyjnych, jak do ich przyjmowania są powołane: w Rzeczypospolitej Polskiej wszystkie władze sądowe, w Republice Czeskosłowackiej Prezydja Trybunałów pierwszej instancji. Załatwienie należy zawsze wysyłać bezpośrednio do władzy wzywającej.

3. W razie niewłaściwości władzy wezwanej należy wezwanie przesać z urzędu do właściwej władzy tego samego państwa i zawiadomić o tem równocześnie władzę wzywającą.

Artykuł 14.

Język wniosków.

1. Wnioski o doręczenie i pisma rekwizycyjne należy wystosowywać w języku państwowym (oficjalnym) Strony wzywającej. Uwierzytelnienia nie potrzeba; pismo należy jednak zaopatrzyć pieczęcią urzędową władzy wzywającej.

2. Dokumenty i inne pisma sporządzone w wykonaniu rekwizycji należy wystosowywać w języku państwowym (oficjalnym) Strony wezwanej albo zaopatrzyć w uwierzytelniony przekład na ten język.

3. Za język państwowy (oficjalny) w znaczeniu tej umowy będzie uważany po stronie polskiej język polski, po stronie czeskosłowackiej język czeskosłowacki.

Artykuł 15.

Treść.

Pismo rekwizycyjne winno zawierać: określenie przedmiotu wezwania, a w razie potrzeby krótkie przedstawienie sprawy i oznaczenie stron według ich nazwiska, zawodu i miejsca zamieszkania lub pobytu. We wnioskach o doręczenie należy wymienić także adres odbiorcy i rodzaj pisma, które należy doręczyć.

Artykuł 16.

Wykonanie.

1. Doręczenia będą wykonywane a pisma rekwizycyjne załatwiane według ustaw państwa wezwanego.

publice prohlásiti státního příslušníka polského za mrtvého, pokud účinky tohoto prohlášení nastati mají na území Česko-slovenské republiky.

2. Totéž právo přísluší úřadům polským ohledně státních příslušníků československých.

Hlava šestá.

Právní pomoc ve věcech civilních.

I. Ustanovení všeobecná.

Článek 13.

Přímý styk.

1. Obě smluvní strany budou si k žádosti vzájemně poskytovat právní pomoc v záležitostech civilních, obchodních a soudnictví nesporného a to v přímém styku soudních úřadů.

2. Jak k bezprostřednímu zasilání žádostí za doručení a za právní pomoc, tak i k jejich přijímání jsou příslušna v Československé republice presidia sborových soudů první stolice, v republice Polské všechny soudní úřady. Vyřízení dožádání zaslati jest v každém případě bezprostředně dožadujícímu úřadu.

3. Je-li dožádaný úřad nepřislušný, zašle dožádání z moci úřední příslušnému úřadu svého státu a vyrozumí o tom současně dožadující úřad.

Článek 14.

Kterým jazykem sepsati žádosti.

1. Žádosti za doručení a za právní pomoc jest sepsati jazykem státním (oficiálním) strany dožadující. Ověření jich není potřeba, budou však opatřeny razítkem úřadu dožadujícího.

2. Listiny a jiné spisy, jimiž se vyřizuje dožádání, sepsati jest v jazyku státním (oficiálním) strany dožádané nebo opatřiti ověřeným překladem do tohoto jazyka.

3. Jazykem státním (oficiálním) ve smyslu této smlouvy rozumí se na straně československé jazyk československý, na straně polské jazyk polský.

Článek 15.

Jejich obsah.

V dožádání bude udati předmět dožádání a, pokud třeba, věc krátce vylíčiti, strany pak označiti dle jména, povolání a místa státního bydliště nebo pobytu. V žádostech o doručení bude udati také adresu příjemcovu a druh spisu, který jest doručiti.

Článek 16.

Způsob vyřízení.

1. Doručení a dožádání o právní pomoc budou vyřizena dle zákonů státu dožadovaného.

2. Wnioskowi władzy wzywającej, aby zastosowano pewną formę szczególną, należy jednak uczynić zadość, jeżeli ustawy Strony wezwanej formy tej nie zabraniają.

Artykuł 17.

Koszty.

1. Za wykonanie doręczeń i załatwianie pism rekwizycyjnych nie będą żądane żadne należności ani zwrot jakichkolwiek wydatków. Wyjątek stanowią należności wypłacone przez Państwo wezwane świadkom i znawcom.

2. Opłatę pocztową pokrywa władza wysyłająca pismo.

II. Doręczenia.

Artykuł 18.

1. Pisma, przeznaczone do doręczenia, o ile są sporządzone w języku państwowym (oficjalnym) Strony wzywającej lub zaopatrzone w uwierzytelniony przekład na ten język, będą doręczane w sposób przewidziany w art. 16.

2. W przeciwnym razie władza wezwana może ograniczyć się do tego, że wykona doręczenie przez oddanie pisma odbiorcy, o ile on zechce je przyjąć.

Artykuł 19.

Wykonania doręczenia można odmówić, jeżeliby ono według zapatrywania Państwa, na którego obszarze ma być wykonane, mogło naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub jego bezpieczeństwo.

Artykuł 20.

1. Jako dowód doręczenia służyć będzie albo zaopatrzone datą i uwierzytelnione potwierdzenie odbioru ze strony odbiorcy, albo też poświadczenie władzy wezwanej, stwierdzające fakt, formę i czas doręczenia.

2. Jeżeli pismo przeznaczone do doręczenia przesłano w dwóch egzemplarzach, należy potwierdzenie odbioru lub poświadczenie umieścić na jednym z tych egzemplarzy lub do niego dołączyć.

Artykuł 21.

Każda Strona umawiająca się może na obszarze drugiej Strony wykonywać doręczenia bezpośrednio przez pocztę, a dla własnych obywateli także przez dyplomatycznych lub konsularnych zastępców.

III. Załatwianie odezwo rekwizycyjnych.

Artykuł 22.

1. Władza sądowa, do której skierowano rekwizycję, winna przy jej wykonaniu użyć takich samych środków przymusowych, jak przy załatwianiu rekwizycji własnych władz albo wniosku przedstawionego w tym samym celu przez stronę interesowaną.

2. Władzę wzywającą należy na jej żądanie zawiadomić o czasie i miejscu wykonania żądanej czynności, aby strona interesowana mogła być przy tem obecna.

2. Nieméně bude lze vyříditi je k návrhu dožadujícího úřadu také formou zvláštní, pokud tato neodporuje zákonům státu dožadaneho,

Článek 17.

Náklady.

1. Za provedení doručení a za vyřízení dožádání o právní pomoc nebudou požadovány nijaké poplatky ani náhrada jakýchkoli výloh. Výjimku činí poplatky, které dožadovaný stát vyplatil svědkům a znalečům.

2. Poštovní poplatky hradí úřad odesílající.

II. Doručení.

Článek 18.

1. Spisy, které jest doručiti, budou, pokud jsou sepsány jazykem státním (oficiálním) strany dožadující anebo opatřeny ověřeným překladem do tohoto jazyka, doručeny způsobem naznačeným v čl. 16.

2. Nemějí tomu tak, může dožadovaný úřad omeziti se na to, že provede doručení dodáním spisu příjemci, pokud tento chce spis přijmouti.

Článek 19.

Výkon doručení lze odepřítí, pokládá-li je stát, na jehož území má být proveden, za způsobilé, aby ohrozilo jeho práva výsostní nebo jeho bezpečnost.

Článek 20.

1. Doručení bude prokázáno buď potvrzením příjemcovým, které jest opatřiti datem a ověřiti, nebo osvědčením dožadaneho úřadu o tom, že, jak a kdy bylo provedeno.

2. Byl-li spis, který měl býti doručen, zaslán ve dvou vyhotoveních, jest toto potvrzení příjmu neb osvědčení buď napsati na jednom z těchto vyhotovení nebo k němu připojiti.

Článek 21.

Každá ze smluvních stran může na území strany druhé doručovati spisy přímo poštou a vlastním příslušníkům také svými diplomatickými neb konsularními zástupci.

III. Vyřízení dožádání o právní pomoc.

Článek 22.

1. Dožadovaný soudní úřad použije při vyřízení dožádání těchto prostředků donucovacích jako při vyřízení dožádání úřadu vlastního státu neb žádostí podaných za tímže účelem stranou účastněnou.

2. Přeje-li si toho, bude dožadující úřad zpraven o tom, kdy a kde bude provedeno žádané opatření, aby strana interesovaná mohla býti přítomna.

Artykuł 23.

1. Wykonania rekwizycji można odmówić, jeżeli wykonanie żądanej czynności w państwie wezwanym nie należy do zakresu działania władzy sądowej, albo jeżeli załatwienie rekwizycji mogłoby według zapatrywania państwa wezwanego naruszyć jego prawa zwierzchnicze lub bezpieczeństwo.

2. Przesłania akt i innych dokumentów można nadto odmówić, jeżeli są one potrzebne w sądzie wezwanym, albo jeżeliby z innych ważnych powodów zachodziły w tym względzie szczególniejsze wątpliwości, a Ministerstwo Sprawiedliwości Państwa wezwanego odmową zatwierdzi.

Artykuł 24.

Wyjaśnienia o prawie.

1. Ministerstwo Sprawiedliwości jednej Strony będzie na żądanie władz sądowych drugiej Strony udzielało wyjaśnień co do prawa obowiązującego na obszarze jego państwa.

2. W rekwizycji takiej należy dokładnie określić kwestję prawną, w której wyjaśnienie ma być udzielone.

Tytuł siódmy.

O dokumentach.

Artykuł 25.

Dokumenty sądowe.

1. Dokumenty sporządzone lub wystawione przez sądy jednej Strony, zaopatrzone pieczęcią urzędową nie potrzebują do użycia ich na obszarze drugiej Strony uwierzytelnienia (legalizacji).

2. To samo odnosi się:

- a) do dokumentów urzędów ksiąg gruntowych i urzędów depozytowych, o ileby urzędy te nie należały do władz wymienionych już w ustępie 1;
- b) do protestów wekslowych notariuszy, sekretarzy sądowych (urzędników kancelaryjnych) i komorników sądowych.

Artykuł 26.

Dokumenty sporządzone lub wystawione przez notariusza, komornika lub innego urzędnika, który w sądzie do tego jest upoważniony, wyjąwszy protesty wekslowe (art. 25, ustęp 2, litera b), winny być uwierzytelnione, jeżeli mają być użyte na obszarze drugiej Strony. Uwierzytelnienia dokonuje Prezes Sądu Okręgowego, w którego okręgu notariusz, komornik lub urzędnik ma swą siedzibę urzędową.

Artykuł 27.

Dokumenty prywatne.

1. Przepisy art. 25 i 26 należy odpowiednio stosować do dokumentów prywatnych, na których podpis jest uwierzytelniony przez sąd, notariusza lub sekretarza sądowego (urzędnika kancelaryjnego).

2. Uwierzytelnienie służy jednak tylko jako dowód, że podpis pochodzi od wystawcy.

Článek 23.

1. Vyřízení dožádání lze odepřít, jestliže žádané opatření v dožádaném státě nenáleží do úkolů soudní pravomoci, aneb má-li stát ten za to, že je s to ohroziti jeho práva výsostní nebo jeho bezpečnost.

2. Zaslání spisů i jiných listin lze mimo to odepřít též, je-li jich potřebí u dožádaného soudu neb jsou-li proti němu ze zvláštích důvodů závažné pochyby a ministerstvo spravedlnosti dožádaného státu odmítnuti potvrdí.

Článek 24.

Informace právní;

1. Ministerstvo spravedlnosti jedné smluvní strany dodá k žádosti soudních úřadů druhé smluvní strany informace o právu platném na území svého státu.

2. V žádosti bude přesně vylíčiti právní otázku, v níž informace má býti udělena.

Hlava sedmá.

Listiny.

Článek 25.

Listiny soudní a jim na roveň postavené.

1. Listiny vystavené soudy jedné strany neb před nimi zřízené a opatřené úředním razítkem, jichž má býti použito na území druhé strany, není třeba ověřiti (legalisovati).

2. Totéž platí

- a) o listinách úřadů knihovních a depositních, pokud úřady ty nespádají mezi úřady uvedené již v odst. 1;
- b) o směnečných protestech u notářů, kancelářských úředníků (soudních tajemníků) a soudních vykonavatelů.

Článek 26.

Listiny vystavené notářem, soudním vykonavatelem nebo jiným u soudu k tomu zmocněným úředníkem nebo před nimi zřízené, vyjímajíc směnečné protesty (článek 25. odst. 2. lit. b) nutno ověřiti, má-li jich býti použito na území druhé strany. Ověření je předseda sborového soudu první stolice, v jehož obvodě má své úřední sídlo notář, soudní vykonavatel nebo zmíněný úředník.

Článek 27.

Listiny soukromé.

1. Ustanovení článku 25 nebo 26 platí obdobně o listinách soukromých, jejichž podpis jest ověřen soudem, notářem nebo kancelářským úředníkem (soudním tajemníkem).

2. Ověření dokazuje však toliko, že podpis pochází od vystavitele.

Artykuł 28.

Dokumenty władz administracyjnych.

1. Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione na obszarze jednej Strony przez najwyższą lub inną centralną władzę administracyjną i zaopatrzone jej pieczęcią urzędową, nie potrzebują uwierzytelnienia (legalizacji) do użycia ich na obszarze drugiej Strony. Wykaz tych władz dołączony jest do protokołu dodatkowego do niniejszej umowy, może być jednak za zgodą obu Ministerstw Sprawiedliwości zmieniony lub uzupełniony, co będzie publicznie ogłoszone.

2. Dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione przez inną władzę administracyjną, winny być uwierzytelnione przez jedną z wymienionych w wykazie władz, która jest przełożoną tamtej władzy.

Artykuł 29.

Akty stanu cywilnego.

1. Dokumenty wystawione na podstawie urzędowych rejestrów stanu cywilnego przez urzędnika stanu cywilnego jednej Strony, mogą być użyte na obszarze drugiej Strony, o ile są uwierzytelnione przez właściwy sąd lub przez właściwą władzę administracyjną pierwszej instancji, która jest powołana do wykonywania nadzoru nad urzędnikiem stanu cywilnego.

2. Wyciągi z ksiąg kościelnych, dotyczące stanu cywilnego, zaopatrzone pieczęcią kościelną a nie objęte przepisem ustępu 1, winny być uwierzytelnione przez sąd miejscowo właściwy dla odnośnego zarządu kościelnego lub przez jedną z wymienionych w art. 28 ust. 1 władz centralnych i zaopatrzone poświadczeniem, że wystawca wyciągu jest uprawniony do udzielenia tegoż.

Artykuł 30.

Odpisy.

1. Wierzytelne odpisy dokumentów, służące do użytku na obszarze drugiej Strony, winny być sporządzone przez tę samą władzę, która dokument sporządziła lub wystawiła. Jeżeli art. 26 do 29 przepisują szczególny sposób uwierzytelnienia, natenczas należy go zastosować również do wierzytelnych odpisów.

2. Jeżeli władza, która dokument sporządziła lub wystawiła, już nie istnieje, uwierzytelnienia odpisu winna dokonać władza w miejsce tamtej właściwa.

3. Gdyby i taka władza nie istniała, uwierzytelnienie należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, a w Republice Czeskosłowackiej ewentualnie także do Urzędu Ministra upelnomocnionego do Zarządu Słowaczyną.

Tytuł ósmy.

Udzielanie odpisów z aktów stanu cywilnego.

Artykuł 31.

1. Urzędy stanu cywilnego będą na żądanie władz sądowych drugiego państwa przysyłały im bezpłatnie odpisy lub wyciągi z aktów urodzenia, ślubu i śmierci, oraz aktów legitymacji dzieci nieślubnych.

Článek 23.

Listiny úřadů správních.

1. Listiny vystavené, zřízené neb ověřené na území jedné strany ústředním neb jiným jemu na rovně postaveným úřadem správním a opatřené jeho úředním razítkem nepotřebují ověření (legalisace), má-li jich býti použito na území strany druhé. Seznam těchto úřadů jest připojen k dodatkovému protokolu této smlouvy, může však po dohodě obou ministerstev spravedlnosti býti změněn nebo doplněn, což bude veřejně vyhlášeno.

2. Listiny vystavené, zřízené neb ověřené jiným správním úřadem ověřiti jest onim z úřadů v seznamu tom uvedených, který je tomuto úřadu nadřízen.

Článek 29.

Listiny matriční.

1. Listin zřízených na podkladě úředních občanských matrik matričním úředníkem jedné strany může býti použito na území strany druhé, jsou-li ověřeny příslušným soudem nebo správním úřadem první stolice, kterému přísluší dozor nad matričním úředníkem.

2. Výtahy z knih církevních, týkající se osobního stavu a opatřené kostelním razítkem, pokud nespádají již pod ustanovení odst. 1., třeba ověřiti soudem pro dotýcnou církevní správu místně příslušným nebo jedním z ústředních úřadů uvedených v článku 28. odst. 1 a opatřiti osvědčením, že výtah pořizen byl osobou k tomu oprávněnou.

Článek 30.

Ověření opisu listin.

1. Ověřené opisy listin, kterých má býti použito na území druhé strany, pořídí též úřad, který listinu tu vystavil, neb před nímž byla zřízena. Kde články 26. až 29. předpisují zvláštní způsob ověření, jest jej zachovati také ohledně ověření opisů.

2. Není-li již úřadu, který listinu vystavil, nebo před kterým byla zřízena, náleží ověřiti opis onomu úřadu, který se stal příslušným místo něho.

3. Nebylo-li by ani takového úřadu, sluší ověřiti opis ministerstvu vnitra a v Československé republice po případě úřadu ministra s plnou mocí pro správu Slovenska.

Hlava osmá.

Sdělení opisu z matrik.

Článek 31.

1. Matriční úřady zašlou ku požádání soudních úřadů druhé smluvní strany bezplatně ověřené opisy nebo takové výpisy listů rodných, snubních a úmrtních, jakož i listin o legimitaci nemanželských dětí.

2. Jeżeli takich odrysów lub wyciągów zażądano dla osoby prywatnej, sporządza się je i przesyła im bezpłatnie tylko wówczas, gdy chodzi o osobę ubogą, której ubóstwo zostało potwierdzone przez właściwą władzę miejscową.

Rozdział II.

Sprawy karne.

Tytuł pierwszy.

Wydawanie przestępców.

Artykuł 32.

Przestępstwa uzasadniające wydanie.

Strony zawierające umowę zobowiązują się na wezwanie wydawać sobie wzajemnie znajdujące się na ich obszarze osoby ścigane lub skazane przez sądy drugiej Strony za czyny karygodne, które według ustaw państwa wzywającego i wezwanego — obowiązujących chociażby tylko w jednej ich dzielnicy — zagrożone są karą jako zbrodnie lub występki.

Artykuł 33.

Wyjątek co do własnych obywateli.

1. Rzeczpospolita Polska nie wydaje obywateli własnych tudzież obywateli Wolnego Miasta Gdańska. Republika Czeskosłowacka nie wydaje własnych obywateli.

2. Jeżeli przed nadejściem żądania wydania osoba wymieniona w tem żądaniu podała u Strony wezwanej prośbę o nadanie jej obywatelstwa, natenczas załatwienie żądania można odłożyć aż do ostatecznego załatwienia prośby o nadanie obywatelstwa.

Artykuł 34.

Wyjątki co do niektórych przestępstw.

1. Wydanie jest niedopuszczalne:

- a) z powodu czynów karygodnych, zagrożonych karą tylko w wojskowych ustawach karnych;
- b) z powodu przestępstw politycznych lub przestępstw pozostających z nimi w związku; za przestępstwo polityczne nie będzie jednak uważany zamach na życie naczelnika jakiegokolwiek państwa;
- c) z powodu czynów, które ulegają karze wyłącznie według ustaw prasowych;
- d) z powodu wykroczeń przeciw ustawom celnym, podatkowym lub innym ustawom skarbowym.

2. Strona wezwana osądza sama, czy istnieją znamiona przewidziane wyżej pod a) do c).

Artykuł 35.

Wyjątki ze względu na własne postępowanie.

Ponadto wydanie nie nastąpi:

- a) jeżeli ściganie z powodu tego czynu według ustaw państwa wezwanego zastrzeżone jest wyłącznie własnemu sądownictwu;

2. Były-li opisy neb výpisy takové požadovány pro osoby soukromé, budou bezplatně vyhotoveny a zaslány jen tehdy, jde-li o stranu chudou, jejíž chudoba potvrzena jest příslušným místním úřadem.

Oddíl II.

Věci trestní.

Hlava první.

Vydávání zločinců.

Článek 32.

Trestné činy odůvodňující vydání.

Smluvní strany se zavazují, že si k žádosti navzájem vydají osoby, které, jsouce stíhány nebo odsouzeny soudem druhé strany smluvní pro činy, jež dle zákonů státu jak dožadujícího, tak i dožádaného, byt i platny byly jen v některé části jeho, jsou trestny jako zločiny nebo přečiny, nacházejí se na území druhé strany smluvní.

Článek 33.

Nevydání vlastních příslušníků.

1. Československá republika nevydá vlastních státních příslušníků, republika Polská nevydá vlastních státních příslušníků ani státních příslušníků svobodného města Gdańska.

2. Podala-li osoba požadovaná dříve, než došlo dožádání za její vydání, u strany dožádané žádost za udělení státního občanství, může vyřízení žádosti za vydání býti odročeno až do konečného vyřízení žádosti za udělení státního občanství.

Článek 34.

Pro které činy nenastane vydání.

1. Vydání je nepřipustno:

- a) pro činy, které jsou trestny toliko dle trestních zákonů vojenských;
- b) pro trestné činy politické nebo činy s nimi související; za trestný čin politický nebude však pokládán útok na život hlavy kteréhokoliv státu;
- c) pro činy trestné výlučně dle zákonů o tisku;
- d) pro trestné činy proti zákonům celním, daňovým nebo jiným zákonům finančním.

2. Zdali trestné činy zmíněné shora pod a) až c) mají povahu tam uvedenou, posoudí výhradně strana dožádaná.

Článek 35.

Výjimky vzhledem k příslušnosti vlastních úřadů.

Vydání je dále nepřipustno,

- a) je-li stíhání trestného činu, o nějž jde, vyhrazeno dle zákonů státu dožádaného výlučně jeho vlastnímu soudnictví;

b) jeżeli na obszarze Strony wezwanej przeciw osobie, wymienionej we wniosku o wydanie, z powodu tego samego przestępstwa toczyło się postępowanie karne i zostało zakończone wyrokiem lub w inny sposób — chyba, że zachodzą warunki, pod którymi według ustaw państwa wezwanego dopuszczalne jest wznowienie postępowania karnego. Wyrok uwalniający lub umorzenie postępowania nie są jednak przeszkodą w wydaniu, jeżeli takie orzeczenie zapadło tylko z powodu, że przestępstwo popełniono zagranicą.

Artykuł 36.

Wydania można odmówić, jeżeli przeciw osobie, której wydania zażądano, na obszarze Strony wezwanej toczy się postępowanie karne z powodu tego samego przestępstwa.

Artykuł 37.

Przedawnienie.

Wydania można odmówić, jeżeli według ustaw obowiązujących we wszystkich dzielnicach Strony wezwanej czyn karygodny lub wykonanie kary uległo przedawnieniu.

Artykuł 38.

Wstrzymanie wydania.

Jeżeli osoba, której wydania zażądano, na obszarze Strony wezwanej z powodu innego przestępstwa jest ścigana lub zasądzona albo jest tam uwięziona z innej przyczyny, natenczas można wstrzymać wydanie aż do ukończenia wdrożonego postępowania i wykonania lub darowania kary. Mimo to o wydaniu należy orzec jak najrychlej.

Artykuł 39.

Zbieg wniosków ekstradycyjnych.

Jeżeli kilka państw żąda równocześnie wydania pewnej osoby z powodu tego samego lub z powodu różnych czynów karygodnych, natenczas pozostawione jest uznaniu Strony wezwanej, któremu z tych żądań zadosyćczynić.

Artykuł 40.

Zakres ścigania wydanego.

1. Osobę wydaną wolno z powodu czynu karygodnego popełnionego przed wydaniem ścigać, skazać lub wydać trzeciemu państwu tylko o tyle, o ile z powodu tego czynu zgodzono się na wydanie lub na dalsze wydanie trzeciemu państwu.

2. Osobę wydaną można ścigać lub dalej wydać za inne przestępstwa tylko wtedy:

- a) jeżeli Strona, która przestępcę wydała, na to dodatkowo zezwoli, przyczem zezwolenia nie może odmówić, jeżeli wydanie także z powodu tego czynu karygodnego w myśl tej umowy musiałoby być dozwolone;
- b) jeżeli osoba wydana wyrazi do protokołu sądowego swą zgodę na to Stronie, która

b) jestliże pro tóż trestný čin konalo se proti osobě požadované na území strany dožadované trestní řízení a skončilo rozsudkem nebo jiným způsobem, leč že by tu byly podmínky, za kterých dle zákonů státu dožadovaného přípustna jest obnova trestního řízení. Rozsudek osvobozující neb zastavení řízení nebrání však vydání, bylo-li na ně uznáno jedině proto, že trestný čin spáchán byl v cizině.

Článek 36.

Vydání lze odepřítí, jestliže proti osobě požadované koná se na území strany dožadované řízení trestní pro tóż čin trestný.

Článek 37.

Promlčení.

Vydání lze odepřítí, je-li trestný čin nebo výkon uloženého trestu dle zákonů platných ve všech částech oblasti strany dožadované již promlčen.

Článek 38.

Odročení vydání.

Je-li osoba, o jejíž vydání bylo žádáno, stíhána nebo odsouzena na území strany dožadované pro jiný trestný čin, nebo je-li tam z jiné příčiny ve vazbě, lze vydání odročití do té doby, kdy řízení již zahájené bude ukončeno, trest odpykán nebo promínut. Nicméně bude o vydání rozhodnuto co nejdříve.

Článek 39.

Dožadání o vydání z různých stran.

Žádá-li za vydání pro tóż neb pro různé činy trestné současně několik států, zůstaveno je straně dožadované, které z těchto žádostí vyhoví.

Článek 40.

Meze stíhání osoby vydané.

1. Osobu již vydanou bude lze stíhati nebo odsoudití aneb vydatí jinému státu pro trestný čin spáchaný před vydáním jen tehdy, bylo-li povoleno vydání nebo předání třetímu státu pro tento trestný čin.

2. Pro jiné trestné činy lze osobu vydanou stíhati nebo dále vydatí jen tehdy,

- a) jestliže strana, která pachatele vydala, do datečně k tomu svolí. Svolení toho nelze odepřítí, jestliže by také pro tento trestný čin ve smyslu této smlouvy bylo bývalo vydání povoliti;
- b) projevila-li osoba vydaná svůj souhlas v soudním protokolu. Smluvní straně, která ji vy-

przestępcę wydała, należy przesłać uwierzytelniony odpis tego protokołu.

3. Jeżeli osoba wydana w ciągu miesiąca od chwili, kiedy z powodu czynu, za który ją wydano, postępowanie karne przeciw niej ukończono lub karę wykonano lub darowano, z własnej winy nie opuści obszaru państwa, któremu ją wydano, albo jeżeli osoba wydana dobrowolnie tam powróci, natenczas sądowe ściganie i wykonanie kary dopuszczalne jest także z powodu takich czynów karygodnych, do których wydanie się nie odnosiło.

Artykuł 41.

Wniosek o wydanie.

1. Wniosek o wydanie złoży Ministerstwo Sprawiedliwości (zaś co do osób poszukiwanych przez sądy wojskowe, najwyższy wojskowy zarząd sprawiedliwości) państwa proszącego—wprost w Ministerstwie Sprawiedliwości państwa wezwanego.

Wniosek o wydanie wraz z załącznikami należy sporządzić w języku państwowym (oficjalnym) Strony wzywającej.

2. Do wniosku o wydanie należy dołączyć sędziowski nakaz aresztowania osoby, której wydania żąda się, albo prawomocny przeciw niej wydany wyrok. W dokumentach tych winno być określone przestępstwo, z powodu którego żąda się wydania, z przedstawieniem stanu rzeczy i powołaniem przepisów karnych, które mają być zastosowane. Przy przestępstwach przeciw własności należy, o ile możliwości, podać wysokość wyrządzonej lub zamierzanej szkody. Jeżeli powyższe okoliczności nie wynikają ze wspomnianych dokumentów, należy dołączyć dalsze pismo sądowe, które zawiera okoliczności brakujące.

3. Wymienione pisma należy sporządzić w formie przepisanej dla Strony wzywającej, zaopatrzyć w pieczęć urzędową i dołączyć w oryginale lub uwierzytelnionym odpisie.

4. Brzmienie przepisów karnych, które mają być zastosowane, należy również dołączyć w uwierzytelnionym odpisie.

5. We wniosku należy, o ile możliwości, zamieścić również opis osoby, której wydania się żąda, dołączyć jej fotografię oraz przytoczyć inne okoliczności, mające znaczenie dla stwierdzenia jej tożsamości.

Artykuł 42.

Dodatkowe wyjaśnienia.

1. W razie wątpliwości, czy zachodzą warunki wydania przewidziane w niniejszej umowie, należy zażądać od Strony wzywającej dodatkowych wyjaśnień.

2. Jeżeli ściganą osobę z powodu wniosku o jej wydanie aresztowano, można ją wypuścić na wolność, skoro w ciągu 6 tygodni po wysłaniu pisma żądającego wyjaśnień przez Ministerstwo Sprawiedliwości Strony wezwanej potrzebne wyjaśnienia nie nadejdą.

Artykuł 43.

Zabezpieczenie wydania.

O ile wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne, należy niezwłocznie po otrzymaniu

dala, zaslán bude ověřený opis tohoto protokolu.

3. Neopustila-li vydaná osoba vlastní vinou území státu, jamuž byla vydána, do jednoho měsíce ode dne, kdy trestní řízení pro čin, pro nějž byla vydána, bylo ukončeno, nebo trest odpykán neb prominut, nebo vrátila-li se tam dobrovolně, lze ji soudně stíhati nebo vykonati trest také pro takové trestné činy, na které se vydání nevztahovalo.

Článek 41.

Žádost o vydání.

1. Žádost o vydání podá ministerstvo spravedlnosti (jde-li o osoby, stíhané vojenskými soudy, nejvyšší vojenská soudní správa) dozadujícího státu přímo u ministerstva spravedlnosti strany dožadáné.

Žádost o vydání a přílohy její jest sepsati v jazyku státním (oficielním) strany dozadující.

2. Žádosti o vydání připojiti jest soudní zatykač na osobu požadovanou nebo pravoplatný rozsudek proti ní vydaný. V těchto listinách naznačiti jest povahu trestného činu, pro nějž bylo žádáno o vydání, s popisem činu a s poukazem k trestním předpisům, jichž bude použiti. Jde-li o trestné činy proti majetku, budiž pokud možno udána výše škody skutečně způsobené nebo zamýšlené. Pokud zmíněné okoliczności z uvedených listin nejsou zřejmy, nutno přiložiti k nim další soudní listinu, která obsahuje scházející údaje.

3. Uvedené listiny budou vyhotoveny ve formě předepsané pro dozadující stranu, opatřeny úředním razítkem, a připojeny v prvopisu nebo ověřeném opisu.

4. Znění trestních předpisů, jichž bude použiti, jest připojiti v ověřeném opise.

5. Žádosti připojiti jest, pokud možno, též popis osoby požadované, její podobiznu a kterékoli jiné údaje způsobilé k zjstění její totožnosti.

Článek 42.

Dodatečná objasnění.

1. Je-li pochybno, zda jsou tu podmínky vydání uvedené v této smlouvě, bude dozadující strana dodatečně požadána o případná objasnění.

2. Byla-li stíhaná osoba následkem žádosti o vydání vzata do vazby, bude lze ji propustiti, nedođe-li objasnění to to do šesti neděl ode dne, kdy dožadání o objasnění bylo odesláno ministerstvem spravedlnosti státu o vydání dožadaneho.

Článek 43.

Opatření k zajištění vydání.

Jakmile dojde žádost o vydání, předsevzato bude neprodleně vše, čeho jest třeba k jeho zabezpe-

wniosku o wydanie zarządźć środki potrzebne do zabezpieczenia wydania.

Artykuł 44.

Przytrzymanie tymczasowe.

1. Osobę ściganą należy nawet przed otrzymaniem wniosku o wydanie tymczasowo przytrzymać, jeżeli tego zażądano z powołaniem się na sędziowski nakaz aresztowania lub prawomocny wyrok i wymieniono rodzaj czynu karygodnego, a wydanie nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne.

2. Sądy i urzędy prokuratorskie Strony wzywającej mogą wniosek taki przesłać na piśmie lub telegraficznie bezpośrednio do właściwych władz Strony wezwanej.

3. Także i bez takiego wniosku należy zarządźć tymczasowe przytrzymanie osoby wyśledzonej w państwie w którego dzienniku policyjnym zamieszczono o niej ogłoszenie na żądanie drugiego państwa.

Artykuł 45.

1. O dniu tymczasowego przytrzymania (art. 44) oraz o miejscu aresztu należy niezwłocznie i bezpośrednio zawiadomić władzę wzywającą lub ścigającą tudzież własne Ministerstwo Sprawiedliwości.

2. Osobę tymczasowo przytrzymaną należy wypuścić na wolność, jeżeli najpóźniej w przeciągu 14 dni od dnia przytrzymania nie nadejdzie nakaz aresztowania lub wyrok karny do władzy, w której areszcie dana osoba się znajduje. Jeżeli jednak chodzi o szczególnie niebezpiecznych zbrodniarzy, można przytrzymanie przedłużyć o dalszych dni 14.

3. Ministerstwo Sprawiedliwości tej Strony, która dokonała przytrzymania, może zarządźć uwolnienie osoby tymczasowo przytrzymanej, jeżeli w przeciągu 6 tygodni od dnia przytrzymania nie otrzyma wniosku o wydanie.

Artykuł 46.

Zawiadomienie o wyniku postępowania karnego.

Strona, której przestępca wydano, winna Stronę wydającą na jej żądanie zawiadomić o ostatecznym wyniku postępowania karnego.

Artykuł 47.

Przewiezienie.

1. Na żądanie jednej Strony zezwoli druga Strona na przewiezienie przez swój obszar osoby, którą trzecie państwo wydało państwu wzywającemu.

2. W tym wypadku stosują się odpowiednio przepisy artykułu 33 do 37 i 41 ust. 1 do 3 w przedmiocie wydania.

Tytuł drugi.

Pomoc prawna w sprawach karnych.

Artykuł 43.

Bezpośrednia korespondencja.

Strony umawiające się będą sobie wzajemnie na żądanie udzielały pomocy prawnej w sprawach

čení, leč že by se vydání jevílo předem nepřipustno.

Článek 44.

Prozatímní zatčení.

1. Osoba stíhaná bude, ačli vydání nejeví se předem nepřipustno, ještě než dojde žádost o vydání, prozatímně zatčena, bylo li o to žádáno s odvoláním na soudní zatykač nebo pravoplatný rozsudek a současně trestný čin udán.

2. Žádost ta může býti podána soudem nebo státním zastupitelstvím strany dožadující ať písemně ať telegraficky přímo u příslušných úřadů strany dožádané.

3. I když takováto žádost podána nebyla, jest prozatímně zatknouti osobu, která ku práni druhé strany byla stíhána v policejním listě státu, na jehož území byla vypátrána.

Článek 45.

1. Den prozatímního zatčení (článek 4.) a místo vazby budou úřadu dožadujícímu nebo stíhajícímu jakož i vlastnímu ministerstvu spravedlnosti nprodlené a přímo oznámeny.

2. Osoba prozatímně zatčena bude propuštěna na svobodu, nedejde-li zatykač nebo trestní rozsudek onoho úřadu, u něhož jest osoba ta ve vazbě, nejpozději do 14 dnů ode dne zatčení. Jde-li však o zločince zvláště nebezpečné, lze prodloužiti vazbu o dalších 14 dní.

3. Ministerstvo spravedlnosti smluvní strany, která provedla zatčení, může nariditi propuštění prozatímně zatčené osoby, nedešli-li ho během 6 týdnů ode dne zatčení žádost o vydání.

Článek 46.

Sdělování výsledků trestního řízení.

Smluvní strana, které osoba stíhaná byla vydána, zpraví vydávající stranu k její žádosti o konečném výsledku trestního řízení.

Článek 47.

Právoz.

1. K žádosti jedné strany smluvní povolí strana druhá právoz osoby, která vydána byla straně dožadující od jiného státu, vlastním územím.

2. O právozu platí obdobně předpisy článků 33. až 37. a 41. odstavec 1 až 3 o vydání.

Hlava druhá.

Právní pomoc ve věcech trestních.

Článek 48.

Přímý styk.

Smluvní strany poskytnou si k dožádání navzájem právní pomoc ve věcech trestních a to přímým

karnych, przyczem władze sądowe będą się porozumiewały bezpośrednio. W szczególności będą one wzajemnie doręczały pisma odnoszące się do postępowania karnego, nie wyłączając wyroków, przeprowadzały czynności śledcze, jak badanie obwinionych, świadków i biegłych, naocznię sądową, rewizję i zajęcie przedmiotów, oraz będą wydawały sobie wzajemnie akta i przedmioty odnoszące się do postępowania karnego.

Artykuł 49.

Wydanie dowodów rzeczowych.

1. Władze obu Stron umawiających się będą sobie wzajemnie wydawały przedmioty, które obwiniony nabył przez czyn karygodny oraz przedmioty potrzebne do celów dowodowych, chociażby te przedmioty podlegały konfiskacie, zepsuciu lub uznaniu za przepadłe; władza wydająca może sobie zastrzec rychły zwrot tych przedmiotów.

2. Jeżeli wydania takich przedmiotów zażądano przy sposobności wydania lub przewiezienia przestępcy, to winno ono nastąpić o ile możliwości przy wykonaniu tej czynności.

Artykuł 50.

Do pomocy prawnej w sprawach karnych stosują się odpowiednio przepisy art. 13 ust. 3, art. 14 do 16, art. 18 do 20 i art. 23 niniejszej umowy.

Artykuł 51.

Odmowa pomocy prawnej.

Pomocy prawnej w sprawach karnych można odmówić w tych wypadkach, w których według postanowień niniejszej umowy niema obowiązku wydawania przestępców.

Artykuł 52.

Wezwanie świadka zagranicę.

1. Świadek lub biegły, bez względu na to, jakiego państwa jest obywatelem, który na wezwanie doręczone mu przez władze Strony wezwanej stawia się dobrowolnie przed władzami sądowymi państwa wzywającego, nie może być tam ścigany za poprzednio popełniony czyn karygodny ani aresztowany z innej przyczyny prawnej przedtem powstałej. Jeżeli świadek lub biegły w przeciągu trzech dni po przesłuchaniu w własnej winy nie opuści obszaru Strony wzywającej, natenczas traci powyższe przywileje.

2. W odezwie o doręczenie wezwania osobom wymienionym w poprzednim ustępie, które nie może zawierać żadnego rygoru na wypadek niestawienia, należy wymienić sumę, którą Strona wzywająca wypłaci tytułem zwrotu kosztów podróży i pobytu. Władza wzywająca winna wraz z odezwą nadać odpowiednią zaliczkę dla osoby wezwanej.

3. Jeżeli osoba wezwana na obszarze państwa wezwanego jest uwięziona, można prosić Ministerstwo Sprawiedliwości tego państwa o dostawienie jej na pewien czas, przyczem należy się zobowiązać do jaknajspieszniejszego jej odesłania. Takie dostawienie jest dopuszczalne, o ile osoba aresztowana temu wyraźnie się nie sprzeciwia.

stykem mezi soudními úřady. Zejména dají navzájem doručiti spisy týkající se trestního řízení včetně rozsudků a budou prováděti úkony vyšetřovací, jako výslech osob obviněných, svědků a znalců, soudní ohledání, prohlídku i zabavení věci a předávati sobě spisy a věci, mající vztah k trestnímu řízení.

Článek 49.

Vydání věcí doličných.

1. Úřady obou smluvních stran vydají si navzájem věci, jichž obviněný nabył trestným činem, jakož i věci, které slouží k provedení důkazů, byť i podléhaly zabavení, zkáze nebo propadnutí; vydávající úřad může si vyhraditi, že věci ty budou mu co nejdříve vráceny.

2. Byly-li věci takové vyžádány vzhledem ku vydání nebo průvozu zločince, budou předány, pokud možno, současně s jeho vydáním nebo průvozem.

Článek 50.

O právní pomoci ve věcech trestních platí obdobně předpisy článku 13. odst. 3., 14. až 16., 18. až 20. a článku 23.

Článek 51.

Kdy lze odepřítí právní pomoc.

Právní moc ve věcech trestních lze odepřítí v těch případech, kde by dle ustanovení této smlouvy nebylo povinnosti k vydání stíhaného.

Článek 52.

Obeslání do ciziny.

1. Svědek nebo znalec, kterékoli státní příslušnosti, který na obsílku jemu doručenou úřady dožádané strany dostaví se dobrovolně před soudní úřady státu dožadujícího, nesmí tu býti stíhán pro trestný čin dříve spáchaný ani zatčen z jiného právního důvodu dříve vzniklého. Uvedené osoby pozbudou však této výhody neopustili z vlastní viny během tří dnů po výslechu území státu je obeslavšího.

2. V žádosti za doručení obsílky osobám uvedeným v předcházejícím odstavci, která nesmí obsahovati kteroukoli vyhrůžku pro případ, že by se nedostavily, nutno uvéstí peníz, který dožadující strana zaplatí na úhradu cesty a pobytu. Dožadující úřad zašle současně s dožádáním přiměřenou zálohu pro osobu obeslanou.

3. Je-li osoba obeslaná ve vazbě na území státu dožádaného, lze žádati ministerstvo spravedlnosti tohoto státu o dočasné její dodání se závazkem, že bude co nejdříve nazpět poslána. Dodání její jest přípustno, jen pokud mu sama výslovně neodporuje.

Tytuł trzeci.

Zawiadomienia o skazaniu i wiadomości z rejestru karnego.

Artykuł 53.

1. Obie Strony będą sobie wzajemnie przysyłały odpisy karty karnej lub wyciągi z prawomocnych wyroków skazujących, które dotyczą obywateli drugiej Strony i wedle przepisów obowiązujących w sądzie orzekającym są wpisywane do rejestru karnego. Nadto będą sobie obie Strony przysyłały zawiadomienia o dalszych orzeczeniach, odnoszących się do takich wyroków, o ile orzeczenia te notowane są również w rejestrze karnym.

2. Wspomniane odpisy i wyciągi, przesyłane będą do władzy prowadzącej w drugim państwie rejestr karny, a gdyby ta władza nie była znana, do Ministerstwa Sprawiedliwości tego państwa.

Artykuł 54.

1. Obie Strony będą sobie na żądanie udzielały wiadomości z rejestru karnego.

2. Pod względem przysyłania wniosków o udzielenie takich wiadomości obowiązują przepis ust. 2 art. 53.

Tytuł czwarty.

Koszty pomocy prawnej w sprawach karnych.

Artykuł 55.

1. Koszty wynikłe wskutek żądania wydania lub udzielenia innej pomocy prawnej w sprawach karnych ponosi Strona wezwana, o ile powstały na jej obszarze.

2. Jedyne wydatki, poczynione wskutek żądania opinii biegłych lub fakultetu wyższej szkoły oraz wskutek dostawienia osoby przebywającej w areszcie na obszarze państwa wezwanego (art. 52 ust. 3), jak niemniej koszty przewiezienia przestępcy (art. 47) ponosi państwo wzywające.

3. Strona wydająca może nadto zażądać ściągnięcia i nadesłania kosztów wydania na wypadek, jeżeliby Strona wzywająca własne koszta postępowania karnego ściągnęła od zasądanego.

Tytuł piąty.

Pościg.

Artykuł 56.

Zakres prawa pościgu.

1. Organom służby bezpieczeństwa wolno, jeżeli zwłoka grozi niebezpieczeństwem, ścigać ucho-dzących zbrodniarzy oraz śledzić za nimi bezpośrednio po spełnieniu czynu karygodnego lub po wykryciu sprawy—w drodze pościgu z obszaru jednej Strony na obszar drugiej Strony. Organa te mogą osobę ściganą na obszarze drugiej Strony przytrzymać i odebrać jej narzędzia użyte przy spełnieniu przestępstwa oraz wszelkie inne przedmioty służące do celów dowodowych.

2. Do samoistnego dokonywania rewizji domowej organa ścigające nie są uprawnione.

Hlava třetí.

Sdělování odsouzení a výtahů z rejstříků.

Článek 53.

1. Obě strany budou si navzájem sdělovati opisy trestních listků nebo výtahy z pravomocných rozsudků odsuzujících, pokud budou se týkati příslušníků druhé strany smluvní a pokud podle předpisů platných pro soud rozsudek vydavší zapisovány bývají do trestního rejstříku. Rovněž budou sobě sdělovati vyrozumění o dalších rozhodnutích, jež by se mohla týkati takových rozsudků a jež bývají zapisovány do trestního rejstříku.

2. Tyto opisy a výtahy budou zasilány úřadu trestního rejstříku druhé strany a, nebude-li úřad tento znám, ministerstvu spravedlnosti této strany.

Článek 54.

1. Obě strany vydají si k dožádání zprávy z trestního rejstříku.

2. O tom, kam zasílati dožádání o tyto zprávy, platí ustanovení článku 53., odst. 2.

Hlava čtvrtá.

Náklady právní pomoci ve věcech trestních.

Článek 55.

1. Výlohy, způsobené dožádáním za vydání nebo za jinou právní pomoc ve věcech trestních, ponese strana dožádaná, pokud vzešly na jejím území.

2. Toliko výlohy, které vzešly následkem dožádání o dobrozdání znalců a fakult vysokých škol, jakož i obestáním osoby, která jest ve vazbě na území státu dožádaného (článek 52., odst. 3.), a náklady převozu osoby stíhané (článek 47.), hrazeny budou státem dožadujícím.

3. Strana vydávající může kromě toho požadovati, aby byly vymoženy a jí zaslány výlohy vydání v tom případě, že by stát, který o vydání žádal, vymohl na odsouzení útraty trestníhořízení.

Hlava pátá.

Postih.

Článek 56.

Rozsah práva postihu.

1. Organové bezpečnostní služby mohou, je-li nebezpečí v prodlení, pronásledovati postihem zločince na útěku z území jednoho státu do území státu druhého a pátrati tam po jejich stopách ihned, jakmile trestný čin byl spáchán, nebo pachatel odkryt. Mohou osoby stíhané na území druhého státu zadržeti a odníti jim nástroje upotřebené k činu, jakož i všechny předměty, sloužící k jich usvědčení.

2. Provésti samostatně domovní prohlídku nej-sou stíhající orgány oprávněny.

3. Organa ścigające mają prawo podczas pościgu nosić broń służbową i w razie koniecznej obrony zrobić z niej użytek.

Artykuł 57.

Terytorjalne ograniczenie pościgu.

1. Ściganie przestępcy stosownie do ust. 1, art. 56 na obszarze drugiego państwa dozwolone jest jedynie do miejsca, w którym organ ścigający na drodze pościgu natrafił na organ lub władzę bezpieczeństwa drugiego państwa.

2. Gdyby jednak organ ścigający na drodze pościgu nie natrafił na organ lub władzę bezpieczeństwa drugiego państwa, w takim razie pościg nie może przekroczyć pasa granicznego szerokości dziesięciu kilometrów. Pas ten może być za wzajemnym porozumieniem obu rządów rozszerzony.

Art. 58.

Obowiązki organu ścigającego.

1. Organ ścigający jest obowiązany w drugim państwie u najbliższej spotkanej władzy bezpieczeństwa lub przed jej organem zgłosić się i okazać swą legitymację służbową oraz z tą chwilą przerwać dalsze urzędowanie na obcym obszarze i wrócić niezwłocznie na własne terytorjum. Dalszy pościg dopuszczalny jest tylko za zezwoleniem władzy lub organu bezpieczeństwa tego państwa, na którego obszarze pościg się odbywa.

2. W wypadku, o którym mowa w ust. 2, art. 57, zgłoszenie winno nastąpić dodatkowo u tej władzy bezpieczeństwa, która w obrębie dziesięciokilometrowego pasa pogranicznego znajduje się najbliżej miejsca przerwania pościgu.

Art. 59.

Dalsze postępowanie.

1. W razie schwywania osoby ściganej należy ją wraz z przedmiotami, które od niej odebrano, oddać najbliższej władzy bezpieczeństwa lub najbliższemu sądowi.

2. Władze te winny osobę schwytaną tymczasowo przytrzymać, o ile wydanie jej nie przedstawia się zgóry jako niedopuszczalne. Do dalszego postępowania stosują się przepisy niniejszej umowy o tymczasowym przytrzymaniu.

Tytuł szósty.

Ratyfikacja i wypowiedzenie umowy.

Artykuł 60.

Umowa niniejsza sporządzona w językach państwowych obu stron umawiających się, której oba teksty są autentyczne, będzie ratyfikowana i dokumenty ratyfikacyjne będą wymienione w Pradze w czasie możliwie najkrótszym.

Umowa ta wejdzie w życie w miesiąc po dniu wymiany dokumentów ratyfikacyjnych i pozostanie w mocy aż do upływu sześciu miesięcy po dniu wypowiedzenia jej przez jedną ze Stron.

3. Stíhající orgány mohou po dobu postihu nositi služební vyzbroj a ji použítí v případě nutné obrany.

Článek 57.

Místní omezení postihu.

1. Pronásledovati po rozumu článku 56., odst. 1, lze na území druhého státu jen až do místa, ve kterém pronásledující orgán ve směru postihu zastihne orgán bezpečnostní nebo bezpečnostní úřad druhého státu.

2. Nezastihne-li ve směru postihu ani bezpečnostní orgán ani bezpečnostní úřad druhého státu, nesmí postih konající překročit pohraničního pásma zšíří deseti kilometrů. Vzájemnou dohodou obou vlád může toto pásmo býti rozšířeno.

Článek 58.

Povinnost stíhajícího orgánu.

1. Stíhající orgán jest povinen hlásiti se v druhém státu u bezpečnostního úřadu neb orgánů, které nejdříve zastihne, a předložit jim svůj služební průkaz. Tím jeho úřední činnost na cizím území je skončena a stíhající jest povinen navrátiti se ihned na území vlastního státu. Smí pokračovati ve stíhání toliko se svolením bezpečnostního úřadu bezpečnostních orgánů státu, na jehož území se koná postih.

2. V případě uvedeném v článku 57., odst. 2. přihlásí se stíhající orgán dodatečně u bezpečnostního úřadu, který jest v desetikilometrovém pohraničním pásmu nejbližší místu, kde skončil svůj postih.

Článek 59.

Další postup ohledně zadrženého.

1. Byl-li stíhaný zadržen, jest jej s předměty, které mu byly odňaty, odevzdati nejbližšímu bezpečnostnímu úřadu nebo soudu.

2. Zadržený bude od těchto úřadů prozatímně zatčen, pokud jeho vydání již od počátku néjeví se nepřístupným. Pro další řízení platí předpisy této smlouvy o prozatímním zatčení.

Hlava šestá.

O ratifikaci a výpovědi smlouvy.

Článek 60.

Tato smlouva, sepsaná jazykem státním obou smluvních stran, jejíž znění v obou jazycích je autentické, bude ratifikována a listiny ratifikační budou co nejdříve v Praze vyměněny. Nabude působnosti měsíc po výměně ratifikačních listin a zůstane v platnosti ještě šest měsíců ode dne, kdy bude vypovězena jednou ze stran.

Na dowód czego pełnomocnicy obu Stron umowę niniejszą podpisali i wycisnęli na niej swe pieczęcie.

Sporządzono w Pradze w dwóch oryginalnych egzemplarzach dnia 6 marca 1925 r.

Dr. Zygmunt Lasocki m. p.
Włodzimierz Jabłoński m. p.

L. S.
L. S.

Protokół dodatkowy do umowy między Rzeczpospolitą Polską i Republiką Czeskosłowacką w przedmiocie uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych.

Upelnomocnieni zastępcy Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskosłowackiej, podpisując umowę w przedmiocie uregulowania obrotu prawnego w sprawach cywilnych, karnych i niespornych, stwierdzają imieniem swych państw zgodę co do następujących punktów:

1. Postanowienia Oddziału I. Umowy odnoszą się w Republice Czeskosłowackiej także do opiekuńczych (sierocych) urzędów na Słowaczyźnie i Rusi Przykarpackiej.

2. Pod wyrazem Sądy rozumie się w tej umowie również sądy wojskowe obu Stron.

3. Strony zakomunikują sobie wzajemnie podział okręgów sądów cywilnych i wojskowych.

4. Postanowienia art. 31 nie przesadzają w żadnym razie ewentualnego uregulowania w innej umowie sprawy wymiany urzędowej wyciągów metrykalnych.

5. Obie delegacje stwierdziły, że nie można ustalić jednolitej formuły dla wypadków ekstradycji osób, które skazano prawomocnym wyrokiem na karę łączną za przestępstwo pospolite i jedno z przestępstw wymienionych w art. 34. W sprawach takich państwo wezwane w każdym wypadku rozstrzygnie, czy stosownie do zachodzących okoliczności wydanie nastąpi lub nie.

6. Wydaniu za zbrodnie lub występki, nie będzie stała na przeszkodzie okoliczność, że osoba, której wydania zażądano, została skazaną również za wykroczenie tym samym prawomocnym wyrokiem na karę łączną.

7. Ustawodawstwo niektórych dzielnic w obu państwach oznacza jako występki również czyny karygodne, które w innych dzielnicach tych państw są określone jedynie jako przekroczenia. Wobec tego obie Strony uważają odnośnie do art. 32 za rzecz wskazaną, by w praktyce w wypadkach drobnych tylko wtedy w całej pełni korzystano z prawa żądania wydania, jeżeli tego wymaga szczególny interes wymiaru sprawiedliwości. Czy taki interes szczególnie istnieje, rozstrzyga Strona zywająca.

8. Przy ocenie obowiązku wydania nie rozstrzyga okoliczność, czy sprawca w państwie wezwanem może być ścigany, lecz jedynie czy czyn tego rodzaju jest tam zagrożony karą (art. 32 i nast.).

9. Wykaz najwyższych i innych centralnych władz administracyjnych wspomnianych w art. 28 jest dołączony do niniejszego protokołu.

Na důkaz toho zmocnění obou stran tuto smlouvu podepsali a opatřili vlastní pečeti.

Sepsáno ve dvojím pílopisu v Praze dne 6. března 1925.

Dr. V. Gírša m. p.
Dr. Emil Spira m. p.

L. S.
L. S.

Dodatkový protokol kē smlouvě mezi republikou Poiskou a Československou republikou ohledně úpravy právních styků ve věcech občanských, trestních a nesporných.

Splnomocnění zástupci republiky Polské a Československé republiky podepisující smlouvu ohledně úpravy právních styků ve věcech občanských, trestních a nesporných zjišťují jménem svých vlád souhlas v těchto bodech:

1. Ustanovení oddílu I. smlouvy vztahují se v Československé republice i na poručenské (sirotčí) úřady na Slovensku a Podkarpatské Rusi.

2. Výrazem soudy v této smlouvě rozumějí se také vojenské soudy obou smluvních stran.

3. Smluvní strany si sdělí vzájemně rozdělení obvodů občanských i vojenských soudů.

4. Ustanovením čl. 31. nepředbílá se nikterak případné úpravě úřední výměny výpisů z matrik.

5. Obě delegace souhlasí, že jest těžko naléztí všeobecnou formuli pro vydání osob, které byly odsouzeny pravomocným rozsudkem k jednotnému trestu pro trestný čin obecný a současně pro některý v trestných činech uvedených v čl. 34. Usnesly se proto, že v takových případech rozhodne stát dožadáný podle okolností případu, zda žádosti vyhoví čili nic.

6. Vydání pro zločin anebo přečin nebude na překážku, že požadovaná osoba bylo odsouzena rovněž pro přestupek, a to týmže právoplatným rozsudkem k jednotnému trestu.

7. Zákonodárství jednotlivých území obou států označuje jako přečiny rovněž takové trestné činy, které v jiných územích těchto států jsou označeny pouze jako přestupky. V důsledku toho pokládají obě strany s ohledem na článek 32. za účelno, aby v praxi v nepatrných případech používáno bylo práva žádati o vydání v plném rozsahu toliko tehdy, vyžaduje-li toho zvláštní zájem soudnictví. O tom, zda tu je takovýto zvláštní zájem, rozhodne dožadující stát.

8. Pro posouzení povinnosti k vydání nerozhoduje, zda pachatel činu ve státě dožadáném může býti stíhán, nýbrž toliko, že čin takový jest tam trestný (článek 32. a nast.).

9. Seznam ústředních neb jiných jim na roveň postavených úřadů správních zmíněný v článku 28. jest zvláště připojen k tomuto protokolu.

Na dowód czego pełnomocnicy obu Stron podpisali niniejszy protokół, który ma równą ważność, jak umowa sama.

Sporządzono w Pradze w dwóch oryginalnych egzemplarzach dnia 6 marca 1925 r.

Dr Zygmunt Lasocki m. p.
Włodzimierz Jabłoński m. p.

L. S.
L. S.

Aneks do protokołu dodatkowego.

Wykaz centralnych władz administracyjnych Rzeczypospolitej Polskiej i Republiki Czeskosłowackiej, których dokumenty nie wymagają żadnego uwierzytelnienia dla użytku terytorjum drugiej Strony umawiającej się.

A. Rzeczpospolita Polska.

1. Wszystkie Ministerstwa włącznie z Prezydium Rady Ministrów.
2. Prokuratoija Generalna Rzeczypospolitej Polskiej.
3. Główny Urząd Statystyczny.
4. Główny Urząd Likwidacyjny.
5. Najwyższa Izba Kontroli Państwa.
6. Kancelarja Prezydenta Rzeczypospolitej.
7. Kancelarja Sejmu i Senatu.

B. Republika Czeskosłowacka.

1. Wszystkie Ministerstwa włącznie z Prezydium Rady Ministrów i Urzędem Ministra Upelnomocnionego dla spraw Słowaczyny w Bratisławie.
2. Najwyższy Kontrolny Urząd Rachunkowy.
3. Państwowy Urząd Ziemi.
4. Państwowy Urząd Statystyczny.
5. Cywilna Administracja Podkarpackiej Rusi.
6. Kancelarja Prezydenta Republiki.
7. Kancelarja Poselskiej Izby Sejmowej Narodowego Zgromadzenia.
8. Kancelarja Senatu Narodowego Zgromadzenia.

Zaznajomiwszy się z powyższą umową, uznaliśmy ją i uznajemy za słuszną zarówno w całości, jak i każde z zawartych w niej postanowień; oświadczamy, że jest przyjęta, ratyfikowana i zatwierdzona i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydaliśmy Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

W Warszawie, dnia 12 września 1925 r.

L. S.

Przez Prezydenta Rzeczypospolitej
Prezes Rady Ministrów:

(—) *W. Grabski*

Minister Spraw Zagranicznych:

(—) *Al. Skrzyński*

Na doklad toho podepsali zmocnenci obou stran tento dodatkový protokol, který má stejnou platnost jako smlouva sama.

Dáno v Praze ve dvojím vyhotovení dne 6. března 1925.

Dr. V. Girska m. p.
Dr. Emil Spira m. p.

L. S.
L. S.

Příloha k dodatkovému protokolu.

Seznam ústředních správních úřadů Republiky Československé a Republiky Polské, jimiž vystavené listiny nevyžadují žádného ověření, má-li jim býti použito na území druhé smluvní Strany.

A. Republika Československá.

1. Všechna ministerstva včetně s předsednictvem ministerské rady a úřadem ministra s plnou mocí pro správu Slovenska v Bratislavě.
2. Nejvyšší účetní kontrolní úřad.
3. Státní úřad pozemkový.
4. Státní úřad statistický.
5. Civilní správa Podkarpatské Rusi.
6. Kancelář presidenta Republiky.
7. Kancelář poslanecké sněmovny Národního Shromáždění.
8. Kancelář senátu Národního Shromáždění.

B. Republika Polská.

1. Všechna ministerstva včetně s předsednictvem ministerské rady.
2. Generální prokuratura Republiky Polské.
3. Hlavní úřad statistický.
4. Hlavní úřad likvidační.
5. Nejvyšší komora kontroly státu.
6. Kancelář presidenta Republiky.
7. Kancelář Sejmu a Senátu.